

Ելաւ հընազանդ բազան ու խըրատ երեստ արծըւին.
«Երբ չ'իր գիտեր դու որսալ, Է՞ր խրատուց եղեր երամին:»

Բ .

Շատ կայ քան ըզքեզ մանուկ որ տեղեր զաղեղն ի գօտին,
Լընուր ու եղան զարներ, փերչիներ զծիկերն ի փորին:
Կաքա՛ւ, դու հերիք խօսիս որ չերթայ փետուրդ ի քամնի:

Գ .

Խիկարն է առեր ըզքահն ու զվարդին տակըն կու ջըրէ.
Պիւլպիւլն անցուդարձ կ'անէ՝ Չքո աղէկն Աստուա՛ծ վըճարէ:
Եպրեհն է քաշեր զկացինն ու զվարդին տակըն կու կըտրէ.
Պիւլպիւլն ի վարդին սիրուն զիւր կերտանն ի դէմ կու բերէ:

Դ .

Ում որ շատ պիտի ապրիլ, թող խելօք կենայ թէ պիտի.
Փորէ իւր ձեռօք տապան, ինքն ի ներս մըտնու կենդանի,
Շընչին պատուհան թողու, բո՛ցն ելնէ ի գոյն ծիրանի:

Ե .

Թոքըն դըմակ ե՞րբ լինի, կամ զենած ոչխարն արօտի.
Բոզին ոՖա ե՞րբ լինի, կամ ինկած մարդուն սիրելի:
Նաքասն որ ի հաց հասնի, ի խոպան այգի նըմանի,
Ճուղ տայ ու ազոխ լինի, իւր պըտուղն իսկի չերելի:

Զ .

Այդ փողցեդ ի վայր կուգ՛ի, զինչ տեսայ բըրուտ մի բանի.
Կաւիկն այլ ի ձեռքն առեր՝ կու ստեղթեր սուրաթ մի քանի:
Կաւիկն ի բըրուտն ասաց՝ «Մի՛ դատիր ողորմ ու լալի.
Վաղն ու մեկալ օրն ասեմ քու սուրաթն ի յիս նըմանի»:

Է .

Յոգիս ի մարմնոյս ելաւ, նա նըստայ առջեւն ու լացի.
Ա՛յ հոգի, դու ո՞ւր կ'երթաս, երբ քեզնով եմ ես կենդանի:»
Յոգիս մամրկնոյս ասաց՝ «Ես ըզքեզ խիկար կու գիտ՛ի.
Երբ տունն ի քակել առնու, տերըն ներսն այլ ի՞նչ բան ունի: